

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΖΩΓ'ΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΠΩΣ ΧΟΡΤΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΖΩΑ

Ο εξοντωτικός αγώνας μέσ' στη ζούγκλα. Τα έπλα τών δικεφώνων πλασμάτων της δημιουργίας. Τα έθσανα τών πικρυόνων. Η φάλκινα κ' ή...πέδοντουλυφίδες της. Η πονηρία τών κροκοδείλων. Πώς καταβροχθίζουν τ' όθμα τ' ους. Η μαϊμούδες και τα ινδικά καρδιά. Ένα τρομερό τέρας της Νοτίου Αμερικής. Τρώγει, ξερνά και ξανατρώγει!... Πώς... στρώνει τ' ο τραπέζι του ό άετός. Ο άδυσώπητος νόμος της φύσεως: "Τό μεγάλο ζώο τρώει τό μικρό,

Στό περιοδικό 'Επιστήμη και ζώησ' που βγαίνει καθ' εβδομάδα στό Λονδίνο, δημοσιεύτηκε τό άκόλουθο άρθρο, τό όποιο μιλάει γιά τόν τροπό μέ τόν όποιο τό διάφορα ζώα βρίσκουν τήν τροφή τους κ' άκούη γιά τό σημάει μέ τό όποιο εξοθλόνουν τήν πείνα τους. Τό άρθρο αυτό έχει γράψει ό Μάνουελ Φόρεστ, ένας ά-

πό τούς πιο γνωστούς Άγγλους έξερεινήτες, όστερ' από μακροχρόνιες παρατηρήσεις. Άλλοστε, ό μίστερ Φόρεστ είναι μακρότης κινηγός και κάθε χρόνο κάνει μακρινά ταξείδια στις ζούγκλες της Αφρικής. Έτσι μπορεί να ξηρι καλύτερα από κάθε άλλη τις συνήθειες τών ζώων και τις... άδυναμίες τους.

Ίδοι λοιπόν τό περίεργο άρθρο του:

«Στό βασίλειο τών ζώων, γράφει ό Φόρεστ, ισχύει πάντα ό άκόλουθος κανόνας : «Τό μεγάλο τρώει τό μικρό». Έτσι ή ζούγκλα γίνεται κάθε μέρα τό πεδίο του πό άγριου και άμιατηρού αγώνος, ενός αγώνα υπάξξξξ. Και ή ίδια άούη ή φύσις έχει φροντίσει να εξοθλίσει όσο μπορεί καλύτερα τό δημιουργημάτα της. Κάθε ζώο, κάθε έντομο δέν είναι άσπλο. Τα θηρία έχουν τό νύχια τους και τό τρομερά τους δόντια, ό έλέφας έχει τήν προσοάδα του και τό δέντρο του πό τό κάνει άπρόσβλητο σαν τάγκ. Η μαϊμούδες έχουν τήν ειςάνησια και τήν πονηρία τους. Τα φιδία τό μαγνητικό βλέμμα τους και τό τρομερό τους δηλητήριο. Ο ρινόκερος τήν άράνατση δένιαί του και τό κροπό του, μέ τό όποιο μπορεί να γρημώσει ένα...σπίι ! Άλλα ζώα πάλι έχουν τήν ικανότητα να προσηθίνονται από πολύ μακρινά τών κίνδυνου και να τών άποφεύγουν. Οι κροκοδείλια έχουν τήν πονηρία τους και τό φοιδοτό δένμα τους, που δέν τό περνάει ούτε όββια. Κι' όλα γενικώς τά πλάσματα της δημιουργίας, έκτός από τό ένδοτικό τους, έχουν να ένα κοινό έπλο μέ τό όποιο να μπορούν σε κάθε στιγμή να έπρασπίσουν τή ζωή τους. Τα ίδια όπλα φυσικά μεταχωρίζονται και όταν θέλουν να κινηγησουν τό θήμα τους. Μά βρίσκουν πάντα τροφή έλα τά ζώα : Αυτό εξαρτάται από τήν ικανότητά τους και τήν έπισημή τους. Ο δυστυχισμένος πικρυόνος, παραδειγματός χάρην, τόν χειμώνα, αναγκάζεται να περπατήσει πολλά χιλιάμετρα πάνω στα χιόνια, ώσπου να βρη κάτι γιά να χορτίσει τήν πείνα του. Καμιά φορά κομμάτια και νηστικός. Ο θαλάσσιος έλέφας, όταν ύποφθει από τό μαρτήριο της πείνας, γίνεται τρομερά έπιπνδίνος. Τινάξεται πάνω από τήν επιφάνεια της θάλασσας και κινηγεί με άράνατση ειςάνησια τά ψάδια.

Μόνον ή φάλανα είναι ηουχη. Όταν πεινάει δέν έχει να χορτασθή ποδή γιά να βρη τήν τροφή της. Ξέρει τό διάφορα επερασμάτα από τό όποιο κινηγοροσθίη στις θάλασσες τά ψάδια. Τους στήνει λοιπόν καρτέρι και όταν βρη ή κατάλληλη στιγμή άνοίγει τό τραπέζι στόμα της και πίνει τρεις - τέσσσρες... τόνιους νερό μαζί με ψάρια και ύστερα βγαίνει τή θάλασσα από δύο τριπες που έχει πάνω στό κεφάλι της. Η φάλανας, όταν γενιματίζου είναι ένα από τά πιο όμορφα θέματα. Τς βλέπετε πάνω στην επιφάνεια του νερού να έκτοξείζουιν κάθε τόσο δύο τραπέζιους κέσες προς τών οφθαλμό ως τήν όραση του πό άδυσώπλο στομάχι τους θα γενισό τό ψάρια. Τότε νακόνονται κ' κέρηουν τό κέρμα να τις παρασέρουν, όπου θέλουν, μέτρο να χορτίψουν. Είναι δηλαδή οι μεγαλύτεροι τεμπέληδες της θάλασσας. Κομούνται, ύστερα από κάθε γεύμα του, μ' άνογκτό στόμα. Ξέρειτε δε γιά πό λόγο ; Για ν' άφήσουν ένα κοπό μικρά θαλασσοπούλια να καθήσουν πάνω σ' αυτά και να τας καθαρίσουν προσεχτικά τά δόντια τους από τά κομμάτια τών ψαριών ή τά μικρά ψάρια που έχουν σωάσει άνάμεσά τους. Αλλά τό πούλι είναι ή εδ-

δοντογλυφίδες της φάλανας» και τό τραπέζι κίτος, έπειδή βρει τήν άξιοθαύμαστη ύπορσησία που του προσφέρουν, δέν τά περνάει ποτέ.

Ο κροκοδείλος είναι, όπως σας είπαμε, ύπερβολικά πονηρός. Βγαίνει από τό νερό του ποταμού και ξεπλύνεται στην άμμοδιά άφήςτος, σαν πεθαμένος. Σ' αυτή τήν όσταση μένει μιά, δύο, τρεις ώρες, μέχρι που να ξεγελασθούν τά μικρά ζώα να πλησιάσουν κοντά του στην όβη, με χιλίες προσπαθίσεις, γιά να λούσιθουν. Τότε μ' ένα δυνατό πρόημα τ' αρπάξει στό στόμα του κ' ξεπρωσάει μέσα στό νερό, καλώντας συγχρόνως και με τούς άλλους συστροφους του πό θέλουν να...κατίουν άπρόσβλητοι στό δένιο του.

Ο κροκοδείλος, όταν πεινάη, γίνεται ύπερβολικά ειςάνδίνος. Φτάνει στό σημάει να έπιπεί άσπλη και σ' αυτά τά θηρία της ζούγκλας. Στις όχθες της λίμνης Γεγγανγίας, μιά μέρα παρακολόθησα τήν άξιοθαύματη μ' φοιτή πάλι ενός κροκοδείλου και μιά τρώεσος. Ο κροκοδείλος είχε καταβροχθίσει ν' αρπάξει ένα έλέφτα, τό όποιο φάνεται ότι κινηγός και ή τίγρης.

Τά θηρία άναμειοτήθηκαν και ύστερα όχτησε τό ένα πάνω στό άλλο. Ο κροκοδείλος προσπαθός ν' αρπάξει τό κεφάλι της τίγρης μέσο στό στόμα του. Έπαιη μάτια ποίμαμε γιά τόν έσχισή με τό νύχια της. Κι' ό δύο αντίπαλοι όμως ήσαν ύπερβολικά ενάνητοι και δυνατοί. Πάσαν έπιπουν πάνω από μιά ώρα. Ο κροκοδείλος προσπαθός να τοξείση τήν τίγρη με τά τρομαχτικά κινήματα της όφρα. Τά ζαζακιά ή τίγρης στήθηκε ήρηνη έλεξ άκούσει τό βοσηγέτο ενός έλιόντος. Ο κροκοδείλος τότε βόησε τήν ειςαρία να τις άρπάξει τό κεφάλι της. Κατόλα ότι είχε άρχισή ή πιο δραματική φάση του αγώνος. Καί πράγματι, ή τίγρης πόρα άνογώσταν μ' όλες τις δυνάμεις της να βγάλει τό κεφάλι της από τό στόμα του κροκοδείλου. Μά δέν τό κατάφερε. Τό άπίλο τέρας τήν έπαιξε και τήν έκανε μιά άμείωρητη μάχη κινητώντας της με τήν όφρα του. Κοτόην τήν καταβροχθισή και ξεπλύνθη στην όβη γιά να καλογονήη. Ήταν μιά πρώτη τάξος ειςαρία γιά να τόν σκοτώσει. Έβόια μιά ειδική σφαίρα στην καρδιά μου, τόν σημάδερα και παραβόλησα.

Ο κροκοδείλος τινάξτηκε δύο-τρεις φορές και ύστερα γίωρε άνάσπλο. Ελεξ ψοφός.

Η μαϊμούδες τρέφονται συνήθως με ινδικά καρδιά. Έπειδή φυσικά δέν έχουν... μαρτιά γιά να τ' άνογουν, άνεβαίνουν στο πό ψηλό μέρος του δένδρου κ' από κει όίχουν με δένιαμ τά καρδιά στο ψηλό δομαρ. Έπεινα, φυσικά, σπάνη. Και ή μαϊμούδες καταβαίνουν τότε, κομψάει τό χιμό τών καρδιών και τρώει τήν ψύχη τους. Δέν είναι δε καθόλου σπάνιο θέμα, μεθωμένες μαϊμούδες, γιατί, καθώς ξέρειτε, ό χιμός τό ινδοκάρου είναι περιφημο ποτό, άρετά δυνατό μάλιστα, ώστε να ξελίση όπουν τό πίνη.

Η επράνας πάλι, ένα είδος μικρού κροκοδείλου που ζή στους ποταμούς και τις λίμνες της Νοτίου Αμερικής, είναι ένα από τά πιο άχόματα τέρατα. Μπορεί να κομψαίση έλεύθερο κατόπι προβάτων ή βοδιών που καταβαίνει άνάμειτο στην όβη, γιά να όβήση τή δια του. Η επράνας δέν επραταλείται τό θήμα της, παρά μόνο, όταν γλήνη άούη και τό κόκαλά του. Έπειτα όμως τό ξεροιά πάλι γιά να καταβροχθίση άλλο θήμα, και ότσο καθε-ξής.

Άλλά κ' αυτός άκούη ό άετός, γιά να γενιματίζη, σφείπει πρώτα να έτοιμασθε τό φαγητό του. Όταν πεινάη, δομάει σ' ένα άγριο τό δάσος ή σ' ένα πρόβατο, τ' αρπάξει με τά νύχια του, τό σηκώνει ψηλά, κ' όταν διαλέξη κατάλληλο μέρος γιά να...στρώση τό τραπέζι του, τ' άρηνει να πέση έλεύθερα. Τό ζώο φυσικά σφείπει στη γη και σκοτώνεται κ' ό άετός καταβροχθίη και τό καταβροχθίζει.

Ένας έλαφισιμώτος από τήν παινα έλέφας